

Слонъ и носорогъ.

днѣжъ слона и носорога се запрѣпирали, кой отъ двамата е по-първъ.

— Разбира се, че менъ се пада първенството, рекълъ слонътъ. — Кой може да има по якъ отъ моя хоботъ?

— А, не, отвърналъ носорогътъ, менъ се пада първенството! Прѣдъ силата и якостъта на моя рогъ всѣки трѣбва да се поклони.

— Царьтъ да отсѣди! рекли и двамата и отишли прѣдъ прѣстола на негово величество Лѣва.

Когато лѣвътъ разбралъ тѣхната прѣспирня, рекълъ имъ съ високъ гласъ: „Вие сте луди! Зеръ не стига ви дѣто и двама сте велики, снажни и силни? Зеръ още нѣщо ви трѣбва? Слушайте! Азъ тогова отъ васъ ще проглася за великъ и силенъ, който прѣвъ се остави отъ тази смѣшна и глупава прѣспирня!“

— О, не, никога! При други сѣдия ще отидемъ, извикалъ глупавия и дебелокожия носорогъ. Слонътъ си замълчалъ.

— Кукувице! Бѣди ни ти сѣдия! извикалъ съ ядъ носорога и насмалко щѣлъ да се фърли възъ слона.

Стой! заповѣдалъ царя. — Мирно си върви въ кѣщи, драги носороже. Слонътъ е по-великъ отъ тебе. Той има първенството, защото може да въздържа гнѣвътъ си.